

VASTENTIJD: EEN TERUGBLIK

Door broeder FRANCESCO SCARAMUZZI OFM Cap.

Met de viering van Aswoensdag, is voor ons de vastentijd begonnen. Een tijd van vernieuwing en van op weg gaan naar veiligheid: Pasen, de Verrijzenis van Christus, Zijn overwinning op de dood.

In de lezingen van de Eucharistieviering op de vijf zondagen van de Vastentijd doen de evangelisten Marcus en Johannes een sterk en welgemeend beroep op ons, met de dringende aansporing om ons te bekeren: we zijn allen geroepen om met heel ons hart terug te keren tot God (zie Johannes 2, 12). Vooral op de eerste vastenzondag werden we, in de passage waarin Jezus door de Duivel bekoord wordt (zie Marcus 1, 12-15), aangespoord om ons hart voor het Woord te openen, zodat zich een echte bekering in ons hart mag voltrekken en we Pasen mogen naderen met de vreugde van de Geest. *'Bekoring', 'bekering' en 'vreugde'* bepalen samen de drie stappen van deze 'terugkeer' tot God.

We worden in feite allemaal blootgesteld aan de verleiding om onszelf als het middelpunt van ons leven te zien. 'We parkeren God aan de kant' en 'we doen alsof Hij niet bestaat' (Hugo de Groot). We beschouwen de wegen en gedragingen van de wereld als de enig mogelijke naar succes. De realiteit van het kwaad zelf, uitgebuit door de duivel, de verrader van het

Evangelie, houdt een scheiding en een vervreemding jegens God in, hetgeen gebeurt als wij kiezen voor het kwaad in ons leven. 'Duivel', 'diabollus' komt van het Griekse woord *dia-ballein*, wat 'scheiden', 'verdelen', 'verstrooien' betekent.

Op het ogenblik dat we klaar staan om het kwade te kiezen dat ons vervreemdt van God en ons afzichtelijk en onplezierig maakt, op dat moment komt de liefde van God naar ons toe in Jezus Christus, met de boodschap dat we het volkomen geluk niet zullen vinden door in te zoomen op onszelf en de wegen van de wereld te omarmen. Het gaat niet aan om onze eigen belangen in het middelpunt van ons leven te plaatsen en al helemaal niet als dat ten koste zou gaan van anderen. Nee, het gaat om de gave van onszelf, de 'zelf-gave.' Dit dóórbreken van Gods liefde wordt zo een oproep aan ons om van richting te veranderen, om anders te gaan denken en onze manier van leven om te gooien. We moeten de dingen gaan zien vanuit een ander perspectief, namelijk dat van God. De verandering welke de ontmoeting met de liefde van God met zich mee brengt is beschikbaar voor iedereen, niemand uitgezonderd en zorgt voor een Evangelische 'vreugde', welke vrij komt als we onszelf aan God geven en aan de ander: 'Het is za-

liger om te geven dan te ontvangen' (zie Handelingen 20, 35).

We weten allemaal hoe vurig de Heilige Pater Pio de vastentijd beleefde, met zijn geest altijd op God gericht en met veel aandacht voor gebed en boete. Ook wij zijn in deze voorbereidings-tijd van Pasen geroepen om ons best te doen onze aandacht niet op onszelf te richten en 'om deze weldadige tijd te gebruiken om ons te ontdoen van *valsheid, wereldsheid en onverschilligheid*.' We moeten ons richten op God, ons met Hem verzoenen en deze drie obstakels die de deur van ons hart gesloten houden vermijden. We mogen ons er niet voor schamen die weg te nemen en onszelf ervan te verwijderen' (Preek van Paus Franciscus op Aswoensdag, 10 februari 2016). *Vasten, bidden en zorg voor de armen* – typische vastenbezigheden – moeten ons uiteindelijk de weg wijzen welke leidt naar God en naar onze naaste. Dit niet zozeer om zelf een voldaan gevoel te krijgen. Nee, het gaat erom dat we onze aandacht altijd op God gericht houden en dat we de ander iets geven van onszelf en van wat we bezitten. Alleen zó ster-ven wij aan onszelf en brengen we vruchten voort (zie Johannes 12, 20-33, 5de zondag van de Vasten). En alleen dán richten we ons leven op dat wat tot de vreugde van Pasen voert: het offer van onszelf uit liefde.